

Arrest

nr. 78 454 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS, loco advocaat A. VANHOECKE, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 juli 2011, verklaart er zich op 27 juli 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 11 januari 2012, verstuurd op 11 januari 2012.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Mamaki, in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Rond het jaar 1379 (2000) ging uw broer Ibrahim naar Peshawar in Pakistan om er in een madrassa religie te studeren. Hij werd er door de Taliban geïndoctrineerd en sloot zich bij hen aan. Hij kwam terug naar Afghanistan en vocht met de Taliban tegen de internationale en de overheidstroepen door mijnen te leggen. Op 15 saur 1390 (5 mei 2011) ontplofte een mijn en kwam hij om het leven. Een tijd later kwamen vier Taliban bij u thuis en eisten u hen te vervoegen. U wilde dit echter niet en weigerde op hun eis in te gaan. Daarop zeiden ze

dat ze een week later zouden terugkomen en dat ze u zouden vermoorden indien ze een tweede of een derde keer zouden moeten terugkomen. Wanneer ze terugkwamen was u echter in de bazaar. Ze zeiden uw vader dat ze twee of drie dagen later zouden terugkomen. De volgende dag kwam de nationale politie bij u thuis. U was echter aan het werken op uw land. Ze zeiden uw vader dat ze zouden terugkomen. U heeft nog vier of vijf dagen thuis verbleven maar noch de politie noch de taliban zijn nog langsgesproken. Op 3 jauza 1390 (24 mei 2011) bent u uit Afghanistan vertrokken. Op 27 juli 2011 heeft u in België asiel aangevraagd. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara neer.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dient immers besloten te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen. Er wordt vastgesteld dat u Afghanistan verlaten heeft vanwege uw vrees door de Taliban vermoord te worden omdat u niet inging op hun eis hen te vervoegen. Daarnaast zou de politie u zoeken omwille van uw contact met de Taliban en het feit dat uw broer bij hen actief was. Vooreerst maakte u niet aannemelijk dat uw broer actief was bij de Taliban. Zo overtuigen uw verklaringen over de wijze waarop uw broer bij de Taliban terecht kwam niet. U stelt dat hij bij de Taliban terecht kwam nadat hij in Pakistan ging studeren. In dit verband zegt u dat zijn favoriete onderwerp religie was, dat hij een goede instructeur voor het dorp moest worden en uw vader besloot dat hij dat moest leren. Uw familie zou echter niet hebben geweten dat hij er zou worden geïndoctrineerd om zich met destructieve activiteiten bezig te houden (CGVS, p.8). Het is echter weinig aannemelijk dat uw familie niet zou hebben geweten dat er minstens een risico bestond dat hij in de Pakistaanse madrassa's zou worden beïnvloed door de Taliban. Temeer daar u wel blijkt te menen dat de Taliban wordt georganiseerd door het ISI in Pakistan en dat ze banden hadden met madrassa's in Pakistan (CGVS, p. 8 en 10). Verder blijkt u ook niet te weten of uw broer al dan niet geld zou hebben verdiend bij zijn activiteiten voor de Taliban (CGVS, p. 10). U kon evenmin aangeven bij welke incidenten uw broer betrokken zou zijn geweest of waar hij samen met de andere Taliban verbleef (CGVS, p.10). Op basis van uw beperkte kennis van de beweerdde activiteiten van uw broer bij de taliban kan er ernstig worden getwijfeld aan uw verklaringen in dit verband en aan uw beweringen over de gevolgen die zijn activiteiten voor u persoonlijk met zich mee zouden hebben gebracht. Niet alleen toonde u de aanleiding voor uw problemen met de Taliban en de Afghaanse autoriteiten (de activiteiten van uw broer) niet aan, ook uw verklaringen over uw handelen in de laatste weken voor uw vertrek ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo werd u volgens uw beweringen reeds bij het eerste contact met de Taliban bedreigd. Er werd gesteld dat als u weigerde hen te vervoegen ze een tweede of derde keer zouden terugkomen om u neer te schieten (CGVS, p.10). Vreemd genoeg zou u als reactie op dit dreigement niets speciaals hebben gedaan en thuis zijn gebleven, ook al wist u dat ze een week later zouden terugkomen (CGVS, p.11). Ook wanneer de Taliban een tweede keer contact opnamen en u opnieuw met de dood bedreigden, nam u geen maatregelen om aan de uitvoering van dit dreigement te ontsnappen aangezien u de volgende dag gewoon in de tuin aan het werken was toen de politie langskwam. Pas vier of vijf dagen later vluchtte u (CGVS, p.11). Dit verbaast des te meer daar de Taliban uw vader hadden duidelijk gemaakt dat ze twee of drie dagen na hun tweede bezoek zouden terugkomen (cgvs, p.11). Wanneer u werd gevraagd waarom u ondanks de bedreiging van de taliban thuis bleef wonen, slaagde u er niet in hiervoor een afdoende en aanvaardbare verklaring te geven (CGVS, p. 13). Aanvankelijk stelde u niet bang te zijn geweest van hen en te hebben gedacht dat u mensen zou moeten doden indien u hen vergezeld. Nadat u werd aangespoord om op de vraag te antwoorden, liet u opnieuw na in te gaan op de vraag en stelt u enkel te vertellen over de dingen die u heeft gezien. Wanneer u uiteindelijk nog een kans werd gegeven om een aannemelijke verklaring af te leggen verwijst u vreemd genoeg naar de dood van uw broer die aan de basis lag van uw weigering om met de Taliban mee te werken. Uw verklaringen over uw problemen met de nationale politie zijn dan weer dermate incoherent en vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Wanneer u gevraagd wordt hoe de politie van uw dorp te weten is gekomen dat de Taliban bij u thuis zijn geweest zegt u dat een agent in het dorp dit misschien had gezien en dat hij misschien een geheim agent was. Onmiddellijk daarna stelt u echter honderd procent zeker te zijn dat de geheim agent het rapporteerde aan de nationale politie (CGVS, p.12). Als er wordt geïnformeerd naar de manier waarop u vernam dat de geheim agent de nationale politie op u afstuurde, verwijst u vreemd genoeg naar een persoon die een

aantal jaar eerder werd vermoord door de Taliban (CGVS, p.12). Geconfronteerd met het feit dat de man u niet kon verraden als hij al was overleden, stelt u dat de agent een wagen had, foto's ophing van Ahmad Sha Massoud, naar de talibanradio luisterde en aan de mensen toonde hoe goed hij was (CGVS, p.12). Dergelijke onduidelijke en onsamenhangende verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweringen bijkomend. Ook uw verklaringen over de houding van de politie houden weinig steek. Het is uiterst opmerkelijk dat politie genoeg nam met de verklaring van uw vader dat u niet thuis was en eenvoudigweg stelde te zullen terugkomen (CGVS, p. 11). Door niet onmiddellijk over te gaan tot uw arrestatie gaven ze u, van wie ze vermoedden dat u meewerkte met de Taliban, de mogelijkheid om te ontsnappen. Het feit dat de politie volgens uw verklaringen in de vijf dagen die u nog thuis heeft doorgebracht niet meer is teruggekomen om u te arresteren moet om dezelfde reden als onaannemelijk worden bestempeld (CGVS, p. 11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u ook nu – na uw aankomst in België – weinig blij geeft van een gegronde vrees voor vervolging in Afghanistan. Zo verklaart u contact te hebben gehad met uw schoonbroer in Afghanistan om te informeren naar uw ouders en familie. U heeft hem echter niet gevraagd naar de situatie met de Taliban en de politie met betrekking tot uw problemen (CGVS, p. 14). U weet dan ook niet eens of de Taliban en de politie ooit nog zijn teruggekomen naar uw huis (CGVS, p. 13). Dat u uit Afghanistan zou zijn gevlucht omwille van problemen met de Taliban en de politie maar daar vervolgens geen informatie over zou willen weten valt niet te rijmen met de door u aangehaalde vrees en tast de geloofwaardigheid van uw vluchtmotief verder aan. Gezien de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Wat betreft uw herkomst uit de provincie Maidan Wardak dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U verklaart dat u aan de polytechnische universiteit van Kaboel een ingangsexamen heeft gedaan en er zou gaan studeren. Enkel door het feit echter dat u niet geslaagd voor de richting van uw keuze keerde u terug naar uw dorp Mamaki (CGVS, p. 6 en 8). Tevens wonen twee tantes van u – de zussen van uw vader – met hun man, in Kaboel, alsook uw neven (CGVS, p. 6). U bezocht hen volgens uw verklaringen twee tot drie keer per jaar en stelde dat ze over grote auto's beschikten en in de oliesector actief waren (CGVS, p.6) Hieruit dient besloten te worden dat de stad Kaboel een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Maidan Wardak. Gevraagd naar eventuele elementen die een verblijf in Kaboel onmogelijk zouden maken, verwijst u enkel naar de mogelijkheid dat de politie u zou kunnen komen arresteren (CGVS, p.14). Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot deze elementen, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen. Wat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel betreft kan worden gesteld dat burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat

UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan - Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde taskara is niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Deze heeft betrekking op uw identiteit, die op zich niet onmiddellijk betwist wordt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker voert vooreerst aan dat de bestreden beslissing artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schendt. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk bang was nadat de taliban en de politie bij hem thuis waren langsgelopen, maar dat hij niet wist wat te doen en waar naartoe. Hij stelt dat het een moeilijke beslissing was om zijn ouderlijke huis te ontvluchten. Hij stelt dat hij meende dat als hij niet zou vluchten de Afghaanse politie zou denken dat hij niets met de taliban te maken had en dat ze hem zou beschermen. Na enkele dagen kon hij de stress en de angst echter niet meer aan en besloot hij toch te vluchten. Ondertussen is gebleken dat hij terecht is gevlucht. Hij vernam immers van zijn ouders dat er oproepingen werden achtergelaten en dat men naar hem op zoek is.

Verzoeker voert verder aan dat de bestreden beslissing de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Verzoeker stelt dat hij zich niet in de stad Kaboel kan vestigen. Hij was immers niet geslaagd voor zijn ingangsexamen en zijn verre familieleden willen hem niet huisvesten omdat hij wordt verdacht van banden met de taliban. Bovendien zou de politie hem er gemakkelijker kunnen aanhouden en heeft hij in Kaboel geen woning en geen werkkansen. Verzoeker stelt dat hij enkel naar zijn dorp kan terugkeren, dat in onveilig gebied ligt.

Verzoeker vraagt vervolgens om de bestreden beslissing te vernietigen omdat deze de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet schendt en ook de artikelen 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zijn redeneringen ofwel helemaal niet ofwel op zeer algemene en vage wijze motiveert. De commissaris-generaal is volgens verzoeker uitgegaan van onredelijke veronderstellingen en hij heeft de stukken en de algemeen bekende gegevens niet op ernstige wijze onderzocht.

Verzoeker stelt ook dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt omdat de gevolgen van de beslissing, meer bepaald een mogelijke repatriëring, niet in verhouding staan tot het voordeel dat de Belgische staat uit deze beslissing zou kunnen halen. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing daarom te hervormen.

Tot slot stelt verzoeker dat de bestreden beslissing de artikelen 2, 3 en 5 EVRM schendt omdat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het risico loopt dat hij wordt vermoord en onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Op 6 februari 2012 heeft verzoeker bijkomende stukken neergelegd die volgens hem de verbondenheid van zijn broer met de taliban aantonen. Op de terechtzitting legt verzoeker de originelen hiervan neer, samen met zijn taskara.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas en sluit zich daarvoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

Op basis van verzoekers beperkte kennis over de activiteiten van zijn broer bij de taliban, hetgeen niet betwist wordt door verzoeker, kon de commissaris-generaal vooreerst terecht besluiten dat verzoekers relaas in dit verband niet geloofwaardig is. Aangezien verzoekers relaas berust op de problemen die hij ondervonden zou hebben ten gevolge van de activiteiten van zijn broer bij de taliban hypothekeert deze vaststelling bijgevolg de geloofwaardigheid van het hele asielrelaas. Verzoeker maakt voorts niet aannemelijk dat hij de taliban moet vrezen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niets deed toen de taliban hem een eerste keer bedreigden en dat hij ook nadat de taliban een tweede keer bij hem thuis waren langsgesproken gewoon thuis bleef en niets ondernam. Pas vier of vijf dagen na dit tweede bezoek vluchtte verzoeker, terwijl de taliban hadden aangekondigd dat ze twee of drie dagen later zouden terugkomen. Van iemand die werkelijk wordt bedreigd, mag worden verwacht dat hij iets doet om zich te beschermen. Zo had verzoeker het huis meteen kunnen ontvluchten en naar zijn familie in Kaboel kunnen gaan. Hij had ook bescherming kunnen zoeken bij de politie. Het feit dat hij niets ondernam maakt zijn vrees ongeloofwaardig.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij de politie moet vrezen. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker onduidelijke en onsamenhangende verklaringen aflegde over hoe de politie van zijn dorp te weten is gekomen dat de taliban bij hem thuis waren geweest. Verzoeker betwist ook deze vaststellingen niet zodat de motieven in dit verband door de Raad worden overgenomen.

Ook wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, sluit de Raad zich aan bij de motivering in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De actuele veiligheidssituatie in de stad Kaboel wordt door de bestreden beslissing uitgebreid toegelicht aan de hand van de informatie aanwezig in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt deze informatie niet zodat deze motieven overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

De Raad wijst er bovendien op dat het Europees Hof voor de Rechten van de mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/Zweden, §96 en §97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Nog volgens UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructures beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat *in casu* aan deze voorwaarden is voldaan. Dat verzoeker geen woning heeft in Kaboel en/of geen werkkansen kan hier niet dienstig worden aangevoerd aangezien dit redenen van louter socio-economische aard zijn.

De stukken die verzoeker heeft neergelegd, zijn niet in het Nederlands opgesteld en zijn ook niet vergezeld van een eensluidend verklaarde vertaling in het Nederlands, zodat de Raad de inhoud ervan niet kan vaststellen. Bovendien wijst de Raad erop dat documenten een geloofwaardig asielrelaas wel kunnen ondersteunen, maar dat ze de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet kunnen herstellen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten dat de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet steunt verzoeker zich voor de schending van deze artikelen op de feiten van zijn asielaanvraag dat ongelofwaardig werd bevonden.

De schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet dienstig worden aangevoerd om de hervorming van de bestreden beslissing te verkrijgen. Het komt de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze specifieke declaratieve opdracht.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER